

JESU CHRISTI
ANNUS
936.

LEONIS VII. PAP. CONST. VIII. CUM ROM. IMP.
ANNUS

ANNUS

I.

25.

I.
Henrici
Reg. Ger-
man. ob-
itus, &
Ottonis
successio

(a) Voitic.
l. 1. in fi.

Annus Redemptoris nongentesimus trigesimus sextus, Indictione nona, quo moritur Christianæ religionis decus Henricus Rex Germaniæ, relicto Regno filio suo Ottoni, patri pietate, atque fortitudine militari non impari. Quod ad tempus spectat, id hoc anno contigisse, testis est hujus temporis scriptor Frodoardus. Sed & Ditmarus etiam hujus sæculi scriptor testatur, eum hoc anno obiisse, sexto Nonas Julii, anno suæ ætatis sexagesimo, Regni decimo sexto. De ejus vero obitu ita Witichindus Saxo (a) : *Perdomitis itaque cunctis circumquaque Gentibus, postremo Romam proficisci statuit, sed infirmitate correptus, iter intermisit. Cumque se jam gravari morbo sensisset, convocato omni populo, designavit filium suum Ottonem Regem, &c.*

PAGIUS
SÆC. X.
Anno Era
ra Hilp.
CM-
LXXIV.
Anno He-
gira ccc-
XXV. in-
choato
die 19.
Novemb.
fer. 7.
A.C. 936.
I.
Moritur
Henricus
Germaniæ
Rex.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6429.

☉ 21. CB, ☽ 6. P. 17. April. Indict. 9.

JESU CHRISTI 936.

LEONIS VII. PAPÆ I.

CONSTANTINI VIII. IMP. 25. cum Romano Imp.

Ad num. I. & II. *Heinricus Rex (sc. Germaniæ) præcipuus pacis sectator, strenuusque Paganorum persecutor, post plures fortiter & viriliter actas victorias, dilatatis undique sui regni terminis, VI. Nonas Julii diem clausit extremum, cui filius suus Otto consensu Primorum regni successor eligitur, [1] inquit Continuator Reginonis ad hunc Christi annum. Eundem annum signant Marianus Scotus, & Hermannus Contractus, præter Sigebertum, qui hanc mortem in annum sequentem per-*

Porro ut qui de religione Christiana bene meritus est Henricus commendatur ab omnibus; qui & (b) asseritur, duas novas sedes erexisse, alteram in Valletleve in terra Luneburgensi, cui & primum Episcopum Marcum præficiendum curavit, virum sanctitate vitæ conspicuum, miraculis clarum; alterum vero Episcopatum in oppido Misna ad Albim fluvium constituit; aliaque monasteria ædificavit; & ubi multipliciter pietatis post se egregia monumenta reliquit, a Deo ad requiem vocatus est, relicta conjugæ valde pia Mathilda nomine, de qua ista (c) Luitprandus, dum agit de ejusdem Henrici sepulcro: *Henrici corpus in Saxoniam deportatum in nobilissimarum ac religiosissimarum monasterio puellarum, quod in ipsius Regis prædio, vocabulo Quintelingaburch situm*

II.

(b) Crant.
in Metro.
l. 3. c. 11.

(c) Luit. l.
4. c. 7.

peram differt; sed cum Flodoardus in Chronico, qui hoc tempore vixit, Henricum hoc anno denatum esse asserat, & Ditmarus lib. 1. eundem annum ac diem sextum nonas Julii etiam habeat; annus emortualis Henrici sicuti, & dies in dubium non videntur revocandi. Item Diplomata ejus dirimerent, sed nunc ad manum non sunt, & ex iis paucissima supersunt. [2] Auctor Anonymus qui iussu S. Henrici Imp. vitam beatæ Mathildis Henrici Germaniæ Regis uxoris elucubravit, n. VII. de utriusque virtutibus ac liberis ait: *Deus omnipotens sibi servientes nunquam derelinquens, clementer inspicit bona opera Regis Henrici & beatissima Mathildis, atque illis multiplicavit excellentiam nobilissima prolis &c. Otto præclarus ante Regalem dignitatem procreatus, natu fuerat maximus, forma insignis, & moribus illustris. Henricus autem in regali solio natus junior fuit annis, sed haud inferior excellentia probitatis. Huic nimirum tanta inerat pulchritudo, ut tunc temporis vix posset alicui comparari viro. In fiducia armis patri fuerat consimilis, in omni*

an-

NOTIÆ

[1] **A** pud Martenium in collectione amplissima Anecd. tom. I. pag. 286. 291. duo habentur *Ottonis* Germaniæ regis diplomata, alterum pro monasterio *Elnonensi*, alterum pro *Indensi*; In primo circa finem legitur: *Bruno Cancellarius ad vicem Friderici Archiepiscopi recognovi. Data XVI. Kal. Januarii, anno Incarnationis Domini DCCCXLI. Indictione II. anno Domini Ottonis X. Actum Tancburg.* In secundo: *Bruno Cancellarius ad vicem Rodberti archiepiscopi recognovi. Data VI. Non. Maii anno Dom. Incar. DCCCXLVIII. Indictione VII. VI. Nonas Julii, & post ejus obitum Otto acclamatus est in regem; quare a mensè Julio epocha regni Ottonis incipit. Itaque anno 945. die XVII. Decembris, annus regni decimus inchoat; & an. 949. die secunda Maii annus decimus tertius, quum mensè Julio annus decimus quartus inchoaret. GEORGIUS*

[2] **N**ulla deinceps apud Eruditos admitti dubitatio potest de obitu Henrici hoc potius anno quam sequenti ascribendo, cum Scriptor Anonymus Vitæ S. Mathildis ejus conjugis tradat sanctam illam feminam post mariti obitum sabbati diem semper speciali religione coluisse, cujus ritus causas nonnullas assignat, quarum una erat, quia venerandi Regis Henrici anima in eadem die de corpore soluta est. Cum igitur anno tantummodo 936. dies VI. Nonas Julii (qua obiisse illum asserunt omnes quotquot diem ejus emortuale assignant) in sabbatum inciderit; hinc fit ut annus idem emortualis ejusdem Regis habendus sit. **MANSI**